

W tej okolicy jest zbyt uroczyście
Jaskółki kreślą nad wodami freski
W dzbanie jeziora drzemie chłód niebieski
A usta milczą to, co widzą oczy
Światło szeleści, zmawiają się liście
Na baśń, co lasem jak niedźwiedz się toczy.

Gdzie jest ta miłość chodząca bezkarnie?
W ubiorze błazna, ptaka i anioła
Ona spod ziemi niebieskie latarnie
Tańczącą stopą pod sad nas przywoła
Ludzie wieczorem siedząc pod jabłonią
Będą się modlić i zabijać o nią.

Im się sprzedaje święcone obrazki
I wodą w górze ucisza się w nich
Grają organy i z twarzy im maski
Zrywa idący po przez popiół mnich
A w tedy widać, że święci i oni
Smucą się w cieniu tej samej jabłoni.

Do tych ludzi starczy zejść z pagórka
Zaklaskać w dłonie i wyciągnąć z mroku
Skrzypce gdzie śpiewka stroszy siwe piórka
A staną w tańcu, choć by na obłoku
I przyszło im krzesać oberka
I z piekła wezmą tancerkę jeśli ich urzekła

Tak tu będzie jak bywa po burzy
Kiedy wystarczy ręką trącić gałąź
A by czuć jeszcze fosfor błyskawicy
Tego obrazu flet już nie powtórzy
Przed nami stoi miska soczewicy

Bo się ci ludzie urodzili w tańcu
I tylko czasem poprzez skrzydła brzenic
Chodzą się modlić do gwiazd na różańcu
Albo oparci plecami o sad
Szukają w sobie kocią trwogą żrenic
Ziemi, przez, który biegnie mirry ślad.

W tedy się nagle mój kraj komuś przyśni
Z chłopcem pod lasem i z koniem u studni
Spłoszona gałąź ucieknie od liści
Ptak zawoła przez sen leśne echo
Wieczorna zorza odchodząc zadudni
I nocne gniazdo uwije pod strzechą.

Pogasły lampy, tylko noc majowa
Uczy się pieśni miłosnych na flecie
Urywa, słucha i znowu od nowa
Flet nawołuje z drzemiących osiczyn
Rzekę, o której tylko tyle wiecie
Że jest z zieleni i mówi o niczym.